

PERNILLE SCHOU

**LIGET
I LABYRINTEN**

GRØNNINGEN 1

Januar 1920

PROLOG

Alt var stille på førstesalen. Det var flere timer siden, familiens medlemmer havde trukket sig tilbage. Traude Schultz passerede med forsigtige skridt deres soveværelser. Et fast greb om nøglebundet i lommen forhindrede det i at klirre. Hun var så godt som lydløs.

Da hun nåede den brede trappe, trådte hun omhyggeligt helt ude i højre side på det øverste trin. Herfra behøvede hun ikke tænke over det. Når man så bort fra et kort ophold i England, havde hun taget den trappe lydløst i mere end tredive år. Hun kunne gøre det i løb og med bind for øjnene, hvis det skulle være. Hun smilede skævt ved tanken. Den gamle herre ville have taget hende på ordet og straks arrangeret en udfordring. Gudskelov var hans søn mere normal. Walter havde ingen af faderens særheder. Eller hans træk for den sags skyld.

De stille nætter, hvor resten af huset sov, var ved at blive hendes foretrukne tid på døgnet. Om dagen betalte hun for dem med glem-somhed og et tungt hoved, der føltes, som om hun havde et spændebånd omkring panden. Men hvis hun alligevel ikke skulle sove mellem to og fire, ville hun hellere sidde i havesalen og se ud over den måneoplyste park end ligge i sin seng og rotere i det svedige sengetøj.

De polerede klinker var ikke lavet til strømpefødder. Hun gled en smule og formanede sig selv om at tage det roligt. Det kunne sandelig se kønt ud at falde i hallen og brække et eller andet midt om natten. De eneste, der ville kunne høre hende, hvis hun kaldte på hjælp, var familien, så hun ville være nødt til at ligge i stilhed, indtil en af køkkenpigerne kom for at tænde op i morgen tidlig.

Traude nåede havesalen, netop som endnu en varmebølge kom rullende fra nakken og spredte sig til brystet. Uden at spilde tiden fandt hun nøglerne frem og låste den høje glasdør op. Den kolde januarvind stod ind fra fjorden og følte som et kærtegn. Hun blev stående i døren, til varmen omsider trak sig tilbage og slap hende. Så lukkede og låste hun og satte sig i en af de lyse lænestole, der stod vendt mod parken. Det var Helene von Altzaus lænestol. Traude vrikkede bagdelen fra side til side. Måske kunne hendes gamle, sorte kjole smudse stolen lidt til, så den ville være en smule mindre fornem, når Helene i morgen satte sig i den, inden hun ringede med sin lille åndssvage klokke.

Der var ellers et glimrende moderne ringesystem installeret på hele Holgenhof. I et hvilket som helst rum, selv på badeværelserne, befandt der sig en lille knap, der ville få en plade til at lyse i køkkenet, så man nemt kunne aflæse, hvor der var brug for hjælp. Men det var ikke godt nok til hendes excellence. Nej, hun havde sin lille, enerverende klokke, der krævede, at en af dem altid opholdt sig i nærheden, så de kunne opfylde hendes behov med det samme. Traude smed den broderede lændepude med Helenes navnetræk på gulvet og hvilede fødderne på den. Det gjorde hende godt. Hun sad sådan længe og lod varmen komme og gå, mens tankerne fik frit løb.

Så kom trætheden endelig snigende tilbage. Klokkeren måtte nærme sig fire. Det var det samme hver nat.

Lige så lydløst, som hun var kommet, rejste hun sig, ryddede op efter sig selv og gik tilbage ud i hallen. Der var stadig helt stille, men om en times tid ville de begynde at rumstere i køkkenet under hende, og om to timer ville de være i gang med at tænde op i alle stuerne.

Traude standsede og kastede et blik ind i biblioteket. Noget havde ændret sig derinde på det seneste. Biblioteket på Holgenhof havde altid været det hyggeligste rum i huset. De høje reoler var fulde af smukke bøger, der var samlet gennem flere generationer. Førsteudgaverne var beskyttede af glaslåger, der i de vågne timer kastede lyset fra kaminen tilbage og fik det blankpudsede skrivebord til at gløde varmt og indbydende.

Dengang Walter havde været væk, sådan omtalte de det; "været væk", som om han havde været på en lille ekspedition eller af sted for at studere, havde de ladet dørene være lukkede, og kun stuepigerne, der støvede af, og Wilhelmine, der satte sig i hans stol, når hun troede, ingen så det, kom derinde. Siden han var vendt hjem, havde biblioteket igen været i brug, men de seneste par dage havde det føltes forkert, når hun gik forbi. Noget, der burde være glemt, havde rejst sig og trukket skygger, der truede med at strække sig ud i hallen og sprede sig til resten af huset. Det var, som om ingen andre i husstanden havde opdaget det. Eller også antog de bare, at hun ville tage sig af det. Beskytte dem mod dem selv, som hun altid havde gjort det.

Måneskin faldt ind ad bibliotekets høje vinduer og oplyste bordet i kolde striber, der alle pegede samme vej. Traude nærmede sig forsigtigt. Ét var at vanhellige Helenes stol, men med Walter var det noget andet. Selv da han var barn, havde hun respekteret, at han havde brug for at have sit eget. At han havde hemmeligheder, der ikke kom hverken hende eller hans mor ved.

Hendes hænder strejfede bordpladen, der var sval mod fingerspidserne. Det var stadig muligt at vende om.

Som om hendes hænder havde deres egen vilje, åbnede hun forsigtigt den øverste skuffe i skrivebordet. Et pennesæt. Den lædermappe, han altid havde med, når han skulle mødes med godsforvalteren. En lille tændstikæske fra Danmark. De var ellers svære at få for tiden. Og bagerst en blank trææske. Hun vidste, hvad der var i æsken. For alle havde ordre til at holde sig fra den. Hun vidste også, at den var den egentlige grund til, at hun var gået herind.

Hendes højre hånd åbnede spændet og slog låget op, inden hun kunne nå at standse den. Det var ikke nogen elegant pistol. Den var klodset, men kendt for sin effektivitet. Og den burde afgjort ikke ligge i skuffen på Holgenhof i de kommende dage. Det kunne alt for let gå galt.

Traude lagde æsken på skrivebordet, tog pistolen ud og lagde forsigtigt den tomme æske ned i skuffen igen. Hun så sig søgende omkring efter noget at pakke pistolen ind i, men fandt intet. Det gik nok. Her var ingen andre på dette tidspunkt af døgnet.

Med det glatte våben tæt ind til kroppen gik hun tankefuldt tilbage ud i hallen uden at høre den svage knirken, der kunne have afsløret, at hun ikke var alene.